

Arrest

nr. 133 027 van 12 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAELENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 december 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 27 december 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 11 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 66 140 van 2 september 2011 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 21 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 15 mei 2014 een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 juni 2014 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 1 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.05.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

[S.M.B.] [...]

nationaliteit: Zimbabwe

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 21.01.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.05.2011. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.05.2011 (zie bevestiging arts dd.19.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 21.01.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert gespreid over twee middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

[...]

De brief van de arts-adviseur van de verwerende partij luidt als volgt:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag dd. 11.05.2011 en dd. 15.05.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 15.05.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. [J.V.P.] op 28.03.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken dd. 07.02.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 11.05.2011 waarvoor DVZ op 21.01.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

[...] Op 15 mei 2014 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij een nieuw standaard medisch getuigschrift aan die haar actuele medische problematiek bevestigen maar waaruit zeker ook blijkt dat zij nog steeds nood heeft aan een constante medische follow-up.

Verwerende partij verliest ten eerste uit het oog dat de vorige procedure van verzoekende partij nog hangende is. Verwerende partij mag de aanvraag van 11 mei 2011 dan wel ongegrond hebben verklaard, deze zaak is nog steeds hangende voor Uw Raad en aldus is hierover nog geen arrest geveld. Dit alleen al houdt in dat de ongegrondheidsbeslissing inzake de aanvraag van 11 mei 2011 nog steeds niet definitief is ...

Bovendien blijkt uit de brief van de arts-adviseur dd. 19 juni 2014 (bijlage bij de beslissing) dat enkel het medisch getuigschrift en de bijlagen van 2011 en 2014 met elkaar werden vergeleken en daaruit blijkt dat het om exact dezelfde aandoening gaat.

Het is inderdaad zo dat de medische aandoening die werd ingeroepen in de aanvraag van 15 mei 2014 exact dezelfde is als deze uit de aanvraag van 11 mei 2011 doch in de aanvraag zelf staat bijkomstige uitleg inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorg in het land van herkomst van verzoekende partij.

Reeds in het beroep van verzoekende partij dd. 10 februari 2014 betwistte verzoekende partij betwist niet dat er een behandeling beschikbaar zou zijn in haar land van herkomst, maar betwistte zij het feit dat deze toegankelijk is voor haar. Zij blijft nog steeds bij haar standpunt hieromtrent.

Bovendien werd in die zin in de nieuwe aanvraag 9ter dd. 15 mei 2014 nog meer uitleg verschaft hieromtrent:

“Voor zover er in het land van herkomst een adequate behandeling voorhanden zou zijn, dringen zich in het specifieke geval van verzoekende partij nog meer problemen op wat de toegankelijkheid tot de zorgsector betreft.

Verzoekende partij is namelijk een etnische Ndebele, een minderheid (werd niet betwist tijdens haar eerdere asielaanvraag) en de streek waar naartoe zij zou kunnen vluchten, zijnde Mashonaland, wordt bevolkt door de Shona bevolkingsgroep. De Ndebele en de Shona leven op gespannen voet met elkaar. Er heerst ook grote racisme ten aanzien van de bevolkingsgroep van verzoekende partij. Het feit dat de Ndebele gediscrimineerd worden staat ontegensprekelijk vast en werd uitgebreid gedocumenteerd in verschillende studies en rapporten. (zie stuk 3)

De kans dat verzoekende partij, een zwaar zieke, hulpbehoevende Ndebele zou worden opgevangen door de Shona, laat staan toegang zou krijgen tot de levensnoodzakelijke behandeling voor haar HIV-virus is onbestaande.

Het is meer dan waarschijnlijk dat verzoekende partij niet enkel zal gediscrimineerd worden omwille van haar etnische afkomst, maar hierdoor ook gediscrimineerd en uitgesloten zal worden van de broodnodige medische zorg om in leven te kunnen blijven en enigszins een menswaardig leven te kunnen leiden, gezien haar levensbedreigende ziekte.

Ook de terugkeer van verzoekende partij naar een andere streek dan deze vanwaar zij afkomstig is, is onmogelijk. Hoe kan een ernstig zieke immers overleven in een gebied waar hij of zij niemand kent, waar niemand bereid is om hulp te bieden en waar men wegens zijn of haar etnie wordt gediscrimineerd.

Toegang tot een adequate medische zorg is voor verzoekende partij uitgesloten!

Bij een terugkeer naar Zimbabwe verwacht de behandelende arts dat de verzoekende partij een zeer groot risico loopt om heel ernstig ziek te worden en binnen 2 à 3 jaar te overlijden. Zelfs in de positieve hypothese dat er adequate behandeling en medicatie voorhanden zou zijn in het land van herkomst, dan nog zal verzoekende partij geen toegang hebben tot de broodnodige behandeling, voedsel dat zij nodig heeft om te kunnen overleven, en de levensnoodzakelijke medicijnen.”

Ook wat de precieze behandeling betreft is er wel degelijk een verschil. Het gaat namelijk om het nemen van medicatie EN antiretrovirale therapie met om de vier maanden een bloedafname, dit valt af te leiden uit de aanvraag zelf én uit het standaard medisch certificaat.

Verwerende partij heeft deze aanvraag echter blijkbaar niet eens gelezen aangezien de arts-adviseur in haar brief van 19 juni 2014 enkel melding maakt van de medische attesten en niet eens van de aanvragen zelf ...

Dus de stelling van verwerende partij dat de ingeroepen aandoeningen reeds onderzocht werden door de bevoegde instanties, is manifest incorrect, gezien de thans ingeroepen omstandigheden meer uitgebreid door verzoekende partij werden omschreven in de aanvraag van 15 mei 2014, hetgeen toch minstens dient onderzocht te worden door verwerende partij.

Dergelijke manier van redeneren is onzorgvuldig en tevens onredelijk.

[...] Verzoekende partij kan dus met zekerheid zeggen dat verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van verzoekende partij volledig te bekijken aangezien zij enkel de standaard medisch getuigschriften heeft besproken en niet de aanvragen zelf.

De verwerende partij stelt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag. De gezondheidstoestand is inderdaad nog steeds gelijk aan de toestand van vier jaar geleden maar dit is enkel en alleen te danken aan het feit dat verzoekende partij hier in België kan rekenen op een constante follow-up van haar ziekte. Mocht zij verplicht worden om terug te keren naar Zimbabwe is deze follow-up niet meer verzekerd en is zij een vogel voor de kat aangezien zij besmet is met HIV. Dit wordt ook uitgebreid uitgelegd in de aanvraag van 15 mei 2014.

De behandelende artsen stellen voortdurend dat de aandoening van verzoekende partij ernstig is, dat er zware nood is aan medicatie, aan medische follow-up en aan mantelzorg en dit levenslang!!

Verwerende partij heeft dus geenszins een grondige studie uitgevoerd van de aan haar overgemaakte aanvragen en medische getuigschriften en rapporten.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

De thans bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist en dient vernietigd te worden.

[...]

Bovendien heeft verzoekende partij aan de verwerende partij steeds duidelijk gemaakt dat zij niet naar Zimbabwe terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg aanwezig is in haar land van herkomst.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

[...] Zoals uitgebreid besproken in het eerste middel werd de eerste aanvraag ex artikel 9ter van verzoekende partij dd. 11 mei 2011 ongegrond verklaard aangezien verwerende partij erkende dat de aandoening van verzoekende partij een reëel risico kan inhouden voor het leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt maar dat verwerende partij vervolgens stelde dat de aandoening van verzoekende partij geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling, gezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Zimbabwe.

Het is dan ook met die reden dat een nieuw verzoekschrift ex artikel 9ter werd ingediend dd. 15 mei 2014.

De behandelende arts van verzoekende partij is namelijk van mening dat verzoekende partij een constante en levenslange medische follow-up nodig heeft (om de vier maanden) en dat die niet beschikbaar is in Zimbabwe.

Dat maakt dat de materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet in diezelfde zin geschonden zijn omdat helemaal niet blijkt dat in Zimbabwe de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

[...] Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Zimbabwe een schending van artikel 3 EVRM uit.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM."

3.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker betoogt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij aangetekende zending van 11 mei 2011 een eerste aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij gaf hierbij aan van oordeel te zijn dat een medische behandeling voor zijn gezondheidsproblemen in zijn land van herkomst niet beschikbaar of toegankelijk was. Verzoeker maakte tevens verschillende medische verslagen aan verweerder over. Uit deze stukken blijkt dat bij verzoeker hiv “*in stadium B*” – wat wil zeggen dat zijn immuunsysteem aftakelt – werd vastgesteld, dat hij medicatie dient te nemen en dat een regelmatige poliklinische opvolging vereist is. Daarnaast maakte verzoeker een aantal stukken over ter staving van zijn standpunt dat de medische zorgverstrekking in zijn land van herkomst niet vergelijkbaar is met deze in België. Hij specificeerde dat er in Zimbabwe soms een tekort is aan voedsel en medicatie en dat er in dat land ook onvoldoende geschoold medisch personeel is. Hij gaf tevens aan dat te vrezen dat hij geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke geneesmiddelen en medische begeleiding.

Verzoeker bracht bij zijn tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan waarbij opnieuw wordt toegelicht dat bij hem een hiv-besmetting met immuun-deficiëntie werd vastgesteld, dat hij medicatie dient te nemen en dat een opvolging via poliklinische onderzoeken nodig is. De stellingname van verweerder dat uit dit nieuwe standaard medisch getuigschrift kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd is kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop zijn eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Verzoeker wijst erop dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf een aantal artikels voegde inzake de economische moeilijkheden in Zimbabwe en de problemen in de gezondheidszorg in dat land. Hij stelt dat uit de door hem aangebrachte artikels kan worden afgeleid dat, in de hypothese dat er in Zimbabwe een adequate behandeling voorhanden zou zijn voor zijn gezondheidsprobleem, hij in ieder geval geen toegang zal hebben tot een gepaste behandeling. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat de ambtenaar-geneesheer bij de

behandeling van verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf reeds onderzocht of verzoeker in zijn land van herkomst kon beschikken over de vereiste medische zorgen en of deze voor hem voldoende toegankelijk zijn en deze controlearts tot het besluit kwam dat dit wel degelijk het geval is. Verzoeker licht toe dat hij bij zijn tweede aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd meer uitleg heeft verschaft omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die hij nodig heeft, doch weerlegt hiermee verweerders vaststelling niet dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen die hij nodig heeft reeds het voorwerp uitmaakten van een uitvoerig onderzoek waarbij de controlearts rekening hield met de situatie in Zimbabwe. Het gegeven dat verzoeker in zijn tweede aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd de nadruk legde op het feit dat hij vreest om tal van redenen, waaronder het feit dat hij tot een etnische minderheid behoort in Zimbabwe, geen toegang te hebben tot medische zorgen doet geen afbreuk aan de reeds gedane vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft in tientallen ziekenhuizen in de verschillende provincies kunnen worden verstrekt en dat het standpunt van verzoeker dat hij geen toegang heeft tot deze zorgen niet kan worden aanvaard. Hierbij moet ten overvloede worden geduurd dat verzoeker niet verplicht is zich te begeven naar een regio in Zimbabwe waar hij tot een minderheidsgroep behoort en dat hij niet aantoonde afkomstig te zijn uit een regio waar de etnische groep waartoe hij behoort in de minderheid is of dat hij enkel in een regio waar hij tot een etnische minderheid behoort kan verblijven. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder in aanmerking had dienen te nemen dat hij in Zimbabwe naar “*Mashonaland*” zal dienen te vluchten. Bij de behandeling van zijn asielaanvraag werd immers vastgesteld dat dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas omtrent de problemen die hij zou hebben gehad met personen uit zijn onmiddellijke omgeving en werd erop gewezen dat hij zelf aangaf zich niet alleen in “*Mashonaland*”, maar ook elders te kunnen vestigen.

Verzoeker betoogt voorts dat er in zijn eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd slechts sprake is van de toediening van medicatie, terwijl hij bij zijn tweede aanvraag een standaard medisch getuigschrift voegde waarin wordt vermeld dat er naast medicatie ook nood is aan een antiretrovirale therapie met om de vier maanden een bloedafname. De Raad kan slechts vaststellen dat de arts die verzoeker consulteerde in het standaard medisch getuigschrift van 4 november 2013 dat verzoeker bij zijn eerste aanvraag voegde aangaf dat verzoeker “*atripla*” – een antiretrovirale combinatietherapie – werd voorgeschreven en dat een driemaandelijke gespecialiseerde opvolging vereist is en dat in het standaard medisch getuigschrift dat bij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf wordt gevoegd opnieuw wordt vermeld dat “*atripla*” één maal per dag dient te worden gebruikt en dat “*een poliklinische follow-up om de vier maanden met bloedafname*” nodig is. De medicatie die verzoeker inneemt is dus onveranderd en ook de nood aan een opvolging middels regelmatige bloedonderzoeken in een ziekenhuis is niet gewijzigd. Het feit dat in een meer recent standaard medisch getuigschrift nader gespecificeerd wordt dat “*atripla*” een “*combinatie antiretrovirale therapie*” is – wat door verzoeker schijnbaar verkeerd wordt begrepen nu hij denkt dat zijn medicatie wordt uitgebreid of gecombineerd met een antiretrovirale therapie – terwijl deze verduidelijking door de arts die verzoeker consulteerde initieel niet werd verstrekt geeft geen aanleiding tot het besluit dat er nood is aan een andere behandeling. Het feit dat verzoeker initieel verwees naar een regelmatige opvolging en resultaten van bloedonderzoeken voorlegde en bij zijn tweede aanvraag een standaard medisch attest voorlegt waarin wordt verduidelijkt dat een opvolging gepaard dient te gaan met bloedonderzoeken leidt evenmin tot de conclusie dat er iets zou zijn gewijzigd.

Door uiteen te zetten dat de arts die hij consulteerde bevestigde dat hij, rekening houdende met de vastgestelde medische problematiek, een constante en levenslange opvolging nodig heeft en dat hij beroep aantekende tegen de beslissing waarbij zijn eerste aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard toont verzoeker ook niet aan dat verweerder enige bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schond of verkeerdelijk tot de vaststelling kwam dat de elementen die verzoeker aanbracht ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk – met name een bepaalde aandoening, de problematiek om deze aandoening te laten behandelen in Zimbabwe en de moeilijkheden die er kunnen bestaan om toegang te krijgen tot deze behandeling – reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK